

jævnlig være vanskeligt nok for Vidnet, men det ses ikke, at dette bliver anderledes, enten Reglen formuleres paa den ene eller den anden Maade, eller anderledes end det er nu. Og hvad Rettens Bedømmelse af Forholdet angaar, da er det vist nok ikke mindre vanskeligt at bedømme, om noget kan kaldes „Tab af Velfærd“, end om det kan kaldes „væsentlig Formuetab“; det sidste vil efter Udvalgets Skøn i Reglen være lettere. Thi for at afgøre, om noget er Tab af Velfærd, er det nødvendigt at have en anderledes omfattende Oversigt over en Mands hele økonomiske Stilling, end for at afgøre, om noget er væsentligt Formuetab.

Ved Ændringsforslag Nr. 101 til § 269 bemærkes, at hvad der end efter den nu gældende Ret maa antages angaaende Æresoprejsnings Indflydelse paa Vidnehabiliteten, maa det formentlig være klart, at under en fri Bedømmelse af Vidnets Troværdighed kan Æresoprejsning ikke nøde Retten til at tillægge Vidnet større Troværdighed, end den ellers vilde finde Grund til, og da overgaaede Straffedomme utvivlsomt maa spille en Rølle ved Afvejningen af Vidnets Paalidelighed, synes dette at maatte være pligtigt at besvare Spørgsmaalet herom, uden Hensyn til om der maatte være meddelt det Æresoprejsning.

Under Nr. 102 er der af Udvalgets Flertal stillet et Ændringsforslag til Paragraffens 2det Stykke. Flertallet anser den i Lovforslaget opstillede Regel for at være af tvivlsom Berettigelse. Den er, som bekendt, optaget efter engelsk Ret, men det vides ikke, at der her i Landet nogen Sinds har været følt Trang til eller været ytret Ønske om en saadan Fritagelse for Vidnepligt, og en fuldstændig Betyggelse for, at Meddelelser mellem Ægtefolk ikke fremdrages for Offentligheden, yder Bestemmelsen ikke, thi hertil maatte fordres, at ikke blot Vidnet kunde nægte at give Meddelelsen, men at ogsaa den anden Ægtefælle kunde modsætte sig Vidneforklaringens Afgivelse; hvis Vidnet, fordi Ægtefællerne ere blevne uens eller af andre Grunde, maatte være villig til at afgive

Forklaringen, skønt den anden Ægtefælle ikke ønsker det. Skal imidlertid denne Regel opstilles, forekommer det Flertallet at den bør indskrænkes noget, da der godt kan forekomme Tilfælde, hvor det vilde være ganske urimeligt at udelukke Forklaringer om, hvad den ene Ægtefælle under Ægteskabet har meddelt den anden. Derfor har Flertallet foreslaaet, at Forklaring om de nævnte Meddelelser kun kan nægtes, naar det med nogen Rimelighed kan antages, at saadant vilde kunne skade Ægtefællerne selv. Er dette ikke Tilfældet, ses der ingen Grund til, at Forklaring skulde kunne nægtes.

Mindretallet finder det rettest paa dette Punkt at blive staaende ved Kommissionsforslaget, idet Mindretallet mener, at Vidnet ikke bør kunne tvinges til i private Sager at udtale sig om Meddelelser, som det har faaet af sin Ægtefælle under Ægteskabet, men at Vidnet selv bør være Dommer over, om Vidnesbyrdet bør afgives eller ej.

Ændringsforslaget under Nr. 103, der ligeledes er stillet af Udvalgets Flertal, er begrundet i, at dette ikke finder nogen Anledning til at indføre en saadan ny Grund til at nægte at forklare som Vidne, der hverken kendes i den gældende Ret eller er foreslaaet i Kommissionsforslaget.

Ved Ændringsforslag Nr. 104 til § 271 bemærkes, at det maaske ikke indeholder andet, end hvad der er Meningen med Lovforslaget, men selv om dette maatte være Tilfældet, vil det være rettest at udtrykke det tydeligere. Som Paragraffen er affattet, kunde den maaske forstaaes saaledes, at Vidners Afhørelse udenfor Domsforhandlingen kun kan tilstedes enten af Hensyn til Ulemper for Vidnet ved at møde, saasom lang Vej at rejse eller deslige, eller af Hensyn til Bekostning for Parten, navnlig Rejsseudgifter og Vederlag til Vidnet, men ikke af Hensyn til Retten, navnlig den Tidsspilde og Vidtløftiggørelse, af Forhandlingerne, som Førelsen af Vidner angaaende mindre væsentlige Punkter vil foraarsage. Det foreslaas derfor, at Retten ved Afgørelsen af, om Vidner skulle